

CAPITOLUL doi

— Lui Sunny nu-i place cocosul? întrebă Unchiul Monty.

Ședeau cu toții – doctorul Montgomery, domnul Poe și orfanii Baudelaire – la o masă de-un verde-crud, fiecare cu câte o felie de tort dinainte. Nici bucătăria, nici tortul nu apucaseră să se răcească. Iar tortul era magnific, aromat și moale, cu cocos fix cât trebuie. În timp ce Violet, Klaus și Unchiul Monty aproape că-și

terminaseră porțiile, domnul Poe și Sunny abia de gustaseră din el.

— Să vă spun drept, lui Sunny nu-i prea place mâncarea moale. Preferă hrana foarte tare, răspunse Violet.

— Ce ciudat pentru un bebeluș. Dar deloc de mirare în cazul multor șerpi, zise Unchiul Monty. Mestecătorul Barbar, de pildă, este un soi de șarpe care trebuie să aibă mereu ceva între fălci, altfel începe să-și devoreze propria gură. Să-i dau, mai bine, un morcov crud? E destul de tare.

— Un morcov crud ar fi perfect, domnule doctor Montgomery.

Noul tutore legal al copiilor se ridică de la masă și se duse la frigider, dar se întoarse pe neașteptate și-l muștră pe Klaus cu degetul.

— Să nu mai aud de „domnule doctor Montgomery“. Sună prea pompos. Spuneți-mi „Unchiul Morty“! Nici măcar colegii mei herpetologi nu mi se adresează cu „domnule doctor Montgomery“!

— Ce sunt herpetologii? întrebă Violet.

— Cum vi se adresează? întrebă și Klaus.

— Copii, copii, îi opri domnul Poe cu severitate. Prea multe întrebări.

Unchiul Monty le zâmbi orfanilor și zise:

— Nu face nimic. Întrebările sunt semnul unei minți iscoditoare. „Iscoditor“ înseamnă...

— Știm ce înseamnă, îl întrerupse Klaus. „Plin de întrebări.“

— Păi, în cazul ăsta, zise Unchiul Morty, întinzându-i lui Sunny un morcov, ar trebui să știți și ce este herpetologia.

— Este studiul a ceva. Un cuvânt care se termină în *logie* se referă la studiul a ceva.

— Șerpi! strigă Unchiul Monty. Șerpi, șerpi, șerpi! Asta studiez! Iubesc șerpii de toate felurile și călătoresc pe tot globul în căutarea unor specii noi pe care să le studiez în laboratorul meu! Nu-i așa că-i interesant?

— Chiar *este*, zise Violet. *Foarte* interesant. Dar nu e periculos?

— Dacă ești bine informat, nu. Domnule Poe, vrei și dumneata un morcov crud? Nici nu te-ai atins de tort.

Domnul Poe se făcu roșu și tuși o vreme în batistă, înainte să răspundă:

— Nu, doctore Montgomery, mulțumesc.

Unchiul Monty le făcu cu ochiul copiilor apoi zise:

— Dacă vrei, poți să-mi spui și dumneata „Unchiul Monty“, domnule Poe.

— Mulțumesc, Unchiule Monty, răspunse acesta înțepat. Acum am și eu o întrebare, dacă nu vă supărați. Ați pomenit de călătorii pe tot globul. Va veni cineva să aibă grijă de copii cât sunteți plecat să adunați specimene?

— Suntem destul de mari să ne purtăm singuri de grijă, se grăbi Violet să spună, deși în sinea ei nu era deloc sigură.

Domeniul de activitate al Unchiului Monty părea unul cu adevărat interesant, dar nu știa sigur dacă era pregătită să rămână singură cu frații ei într-o casă care colcăia de șerpi.

— Nici să nu aud, spuse Unchiul Monty. Voi, copii, veniți cu mine. Peste zece zile vom pleca în Peru și vreau să vă știu lângă mine în junglă.

— Serios? întrebă Klaus, ai cărui ochi străluceau de entuziasm în dosul ochelarilor. Chiar ne-ai lua cu tine în Peru?

— Ajutorul vostru ar fi prețios, spuse Unchiul Monty, întinzându-se după o bucățică din felia de tort a lui Sunny. Gustav, asistentul meu principal, mi-a lăsat chiar ieri o scrisoare de demisie – complet neașteptată. În locul lui am angajat pe altcineva, un tip pe nume Stephano, dar el sosește abia peste vreo săptămână, iar eu sunt foarte în urmă cu pregătirile pentru expediție. Cineva trebuie să se asigure că toate capcanele pentru șerpi funcționează bine, ca să nu rănesc vreun specimen. Cineva trebuie să citească despre configurația terenului, ca să ne deplasăm prin junglă fără probleme. Și cineva trebuie să taie o frânghie incredibil de lungă în bucăți ușor de manevrat.

— Eu sunt interesată de mecanică, zise Violet, lingând furculița. Așa că m-aș bucura să aflu mai multe despre capcanele de șerpi.

— Mie ghidurile mi se par fascinante, zise și Klaus, ștergându-se la gură cu un șervețel. Așa că mi-ar plăcea enorm să citesc despre configurația terenului peruvian.

— Eojip! țipă Sunny, mușcând din morcov.

Probabil că voia să spună ceva de genul: „Aș fi încântată să mușc dintr-o frânghie incredibil de lungă și s-o tai în bucăți ușor de manevrat!“

— Minunat! exclamă Unchiul Monty. Mă bucur să văd atâta entuziasm. O să-mi ușureze viața fără Gustav. A fost tare ciudată plecarea lui. Ce ghinion să-l pierd!

Chipul lui se înnegură, un cuvânt care aici înseamnă „se întunecă ușor în vreme ce Unchiul Monty medita la ghinionul avut“, deși, dacă ar fi știut ce ghinion îi păștea, n-ar mai fi irosit niciun moment gândindu-se la Gustav. Tare mi-aș dori – ca și voi, de altfel – să mă pot întoarce în timp ca

să-l previn, însă e imposibil, și cu asta, basta. Și Unchiul Monty părea să fie de aceeași părere, fiindcă își scutură capul și zâmbi, eliberându-și mintea de gânduri negre.

— Păi, ar fi bine să ne apucăm de treabă. Acum ori niciodată, cum îmi place mie să zic. Ce-ar fi să-l conduceți pe domnul Poe la mașină, iar eu am să vă conduc apoi la Refugiul Reptilelor.

Cei trei frați Baudelaire, care fuseseră atât de neliniștiți când trecuseră întâia oară printre tufișurile în formă de șarpe, le străbătură acum în pas vioi și încrezători, însoțindu-l pe domnul Poe la mașină.

— Deci, copii, zise el tușind în batistă, mă întorc peste vreo săptămână, să vă aduc lucrurile și să mă asigur că totul merge bine. Știu că doctorul Montgomery se poate să vă intimideze puțin, dar sunt convins că, în timp, vă veți obișnui cu...

— Nu ne intimidează câtuși de puțin, îl întrerupse Klaus. Pare un om foarte sociabil.

— Abia aștept să văd Refugiul Reptilelor, zise Violet entuziasmată.

— Miiica! făcu Sunny, vrând probabil să spună: „La revedere, domnule Poe. Vă mulțumim că ne-ați adus aici.“

— Atunci, la revedere. Nu uitați, drumul cu mașina până în oraș nu e lung, așa că, la nevoie, luați legătura cu mine sau cu oricine altcineva de la Mulctuary – Administrarea Banilor. Pe curând!

Își flutură stângaci batista, în semn de salut, apoi se urcă în mașină și coborî pe aleea cea abruptă, intrând pe Drumul Desfundat. Violet, Klaus și Sunny îi făcură și ei cu mâna, sperând că domnul Poe își va aminti să închidă geamurile mașinii, astfel încât mirosul de hrean să nu devină insuportabil.

— *Bambini!* strigă Unchiul Monty din pragul ușii. Haideți, *bambini!*

Orfanii Baudelaire traversară în goană peluza cu tufișuri, îndreptându-se către locul unde-i aștepta noul lor tutore.

— *Violet*, Unchiule Monty, zise ea. Numele meu e Violet, al lui e Klaus, iar pe surioara noastră

o cheamă Sunny. Niciunul dintre noi nu se numește Bambini.

— În italiană, *bambini* înseamnă „copii“, le explică unchiul. M-a apucat brusc cheful să vorbesc italienește. Sunt așa de încântat că sunteți aici, că aveți noroc că nu vorbesc pășărește.

— Dumneata n-ai copii? întrebă Violet.

— Din păcate, nu. Am tot vrut să-mi găsesc o soție și să-mi întemeiez o familie, dar cumva gândul ăsta îmi tot ieșea complet din minte. Să vă conduc la Refugiul Reptilelor?

— Da, te rugăm, răspunse Klaus.

Conduși de Unchiul Monty, trecură pe lângă tabloul cu șerpi din vestibul și pătrunseră într-o încăpere spațioasă, cu o scară monumentală și cu un tavan foarte, foarte înalt.

— Acolo vor fi camerele voastre, le zise unchiul, indicând spre scări. Puteți să alegeți după placul vostru și să mutați mobila cum vă convine. Am înțeles că mai durează până ce domnul Poe o să vă aducă lucrurile cu mașinuța aia a lui, așa că vă rog să faceți o listă cu tot ce vă trebuie și mâine

mergem în oraș, la cumpărături, ca să nu fiți obligați să purtați aceeași lenjerie câteva zile la rând.

— Chiar va avea fiecare camera lui? îl întrebă Violet.

— Firește. Doar nu credeți c-o să vă înghesui pe toți într-o odaie, când am ditamai casa, nu? Cine ar face una ca asta?

— Contele Olaf, răspunse Klaus.

— A, da, așa e. Mi-a povestit domnul Poe, zise Unchiul Monty, strâmbându-se ca și când ar fi simțit un gust oribil. Din ce-am auzit, acest Conte Olaf pare un om îngrozitor. Sper, într-o bună zi, să sfârșească în colții fiarelor sălbatice. După faptă și răsplată. Mă rog, am ajuns – aici este Refugiul Reptilelor.

Unchiul se opri dinaintea unei uși din lemn foarte înaltă, a cărei clanță era fix în mijloc și așa de sus, că trebui să se ridice pe vârfuri ca s-o apese. Când ușa se deschise, scârțâind din balamalele neunse, orfanilor Baudelaire li se tăie răsufarea și rămaseră uimiți și încântați de ce vedeau.

✻ REFUGIUL REPTILELOR ✻

Refugiul Reptilelor era făcut în întregime din sticlă, cu pereți din sticlă clară, strălucitoare, și un plafon care se înălța asemenea interiorului unei catedrale. De jur împrejur se întindea un câmp de-un verde crud, cu ierburi și tufișuri care erau, bineînțeles, perfect vizibile dinăuntru, prin pereții transparenti. Astfel, Refugiul Reptilelor îți lăsa impresia că ești, în același timp, și înăuntru, și afară. Dar, oricât de neobișnuită ar fi fost această cameră, ce se găsea în ea întrecea orice închipuire. Reptilele, firește, erau închise în cuști de metal așezate pe niște mese de lemn care se înșirau pe patru rânduri ordonate, până la peretele din fund. Erau acolo șerpi de toate felurile, evident, dar și broaște, șopârle și o mulțime de alte animale pe care copiii nu le mai văzuseră niciodată, nici măcar în poze ori la grădina zoologică: o broască foarte grasă, cu aripi pe spinare; o șopârlă cu două capete și cu dungii de-un galben intens pe burtă; un șarpe cu trei guri, una peste cealaltă; un șarpe care nu părea să aibă deloc gură; o șopârlă ca o bufniță, cu ochi foarte mari, cu

care îi urmărea atent pe copii de pe creanga ei; și o broască-biserică, cu ochi de vitralii. Și mai era acolo o cușcă acoperită cu pânză albă, ca să nu se vadă ce-i înăuntru. Copiii se plimbară pe culoarele dintre cuști, studiind pe rând creaturile, într-o tăcere uluită. Unele păreau a fi prietenoase, altele îți dădeau fiori, dar toate erau fascinante, și frații Baudelaire se uitară cu luare-aminte la fiecare, Klaus ridicând-o în brațe pe Sunny, ca să vadă și ea.

Orfanii erau atât de interesați de cuști, că nici nu băgară de seamă ce se afla la capătul îndepărtat al Refugiului Reptilelor până ce nu străbătură fiecare culoar pe toată lungimea lui. Însă, odată ajunși la capătul îndepărtat, tresăriră din nou de uimire și încântare. Căci acolo, la capătul șirurilor nesfârșite de cuști, erau șiruri nesfârșite de rafturi, fiecare burdușit cu volume de felurite mărimi și forme, iar într-un colț erau mese, scaune și lămpi de citit. Sunt convins că n-ați uitat de biblioteca uriașă din casa familiei Baudelaire, de care orfanii își aminteau cu afecțiune și de care le era nespus

de dor. De când cu incendiul, cei trei se bucurau enorm să întâlnească oameni care iubeau cărțile la fel de mult ca ei. Violet, Klaus și Sunny examină volumele cu aceeași atenție acordată cuștilor și realizară de-ndată că majoritatea erau despre șerpi și alte reptile. Parcă toate cărțile scrise vreodată despre reptile, de la *Marile șopârle. O introducere la Îngrijirea și hrănirea Cobrei Androgine*, se aliniaseră pe rafturile acestei biblioteci, iar cei trei copii, mai ales Klaus, așteptau cu nerăbdare să citească despre creaturile din Refugiul Reptilelor.

— Ce loc extraordinar, zise Violet în cele din urmă, rupând îndelungata tăcere.

— Mulțumesc, răspunse Unchiul Monty. Mi-a luat o viață de om să-l pun la punct.

— Și chiar ne dai voie să intrăm aici? se interesă Klaus.

— Să vă *dau voie?* repetă unchiul. Firește că nu! Vă *implor* să intrați, băiete. Începând de mâine-dimineață, trebuie să venim cu toții aici, zilnic, să pregătim expediția din Peru. Violet, o să eliberez una dintre mese, ca să ai loc să lucrezi la

capcane. Klaus, vreau să citești toate cărțile despre Peru pe care le am în bibliotecă și să-ți iei notițe amănunțite. Iar Sunny poate să muște din frânghie, așezată pe podea. Vom lucra întreaga zi, până la cină, iar după aceea vom merge la film. Obiecții?

Violet, Klaus și Sunny se uitară unul la altul și zâmbiră larg. *Obiecții?* Orfanii Baudelaire veneau din casa Contelui Olaf, care îi puna să taie bușteni pentru foc și să strângă după oaspeți bețivani, timp în care el urzea să le fure averea. Unchiul Monty tocmai le descriesese un mod extrem de plăcut de a-ți petrece timpul, iar copiii îi răspunseră cu zâmbete entuziaste. Firește că nu existau obiecții. Violet, Klaus și Sunny contemplantă Refugiul Reptilelor, dar și sfârșitul necazurilor lor, odată cu noua viață alături de Unchiul Monty. Bineînțeles că se înșelau în privința sfârșitului necazurilor, dar, cel puțin pentru moment, frații erau plini de speranță, entuziași și fericiți.

— Nu, nu, nu! strigă Sunny, aparent ca răspuns la întrebarea unchiului.

